

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΑΛΕΙΨΗ ΤΗΣ ΒΙΑΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Στις 25 Νοεμβρίου 1960 στον Άγιο Δομίνικο, δολοφονήθηκαν με βάνουσο τρόπο οι αδερφές Mirabal, τρεις πολιτικές ακτιβίστριες, έπειτα από διαταγή του δικτάτορα Rafael Trujillo. Οι γυναίκες αυτές έγιναν σύμβολα του φεμινιστικού κινήματος. Το 1999 η Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ όρισε επίσημα την 25^η Νοεμβρίου ως την Παγκόσμια Ημέρα για την Εξάλειψη της Βίας κατά των Γυναικών.

Η βία κατά των γυναικών αποτελεί παγκόσμιο φαινόμενο με θύματα εκατομμύρια γυναικών και κοριτσιών στον κόσμο, χωρίς «διακρίσεις» εθνικότητας/εθνότητας, θρησκείας, ηλικίας, κοινωνικής τάξης, μορφωτικού επιπέδου ή πολιτισμικής παράδοσης. Περιλαμβάνει όλες τις δυνατές εκφάνσεις της βίας, κάθε μορφή άμεσης φυσικής βίας, τη λεκτική βία, κάθε είδους εξαναγκασμό, κάθε είδους συμβολική βία. Από τη γυναικοκτονία, τη συστηματική κακοποίηση και το βιασμό, την εμπορία γυναικών, το γάμο των ανήλικων κοριτσιών, τη σεξουαλική παρενόχληση, έως τις αρνητικά διακριτικές συμπεριφορές, τη συμβολική πραγματοποίηση του γυναικείου σώματος ως σεξουαλικού αντικειμένου, την αναπαραγωγή έμφυλων στερεοτύπων, το “mansplaining”, τους άρρητους περιορισμούς/αποκλεισμούς από την αγορά εργασίας, η βία κατά των γυναικών αποτελεί παράβαση των θεμελιωδών ανθρωπίνων δικαιωμάτων, που συντελείται ακριβώς λόγω του φύλου των γυναικών, και για τούτο, συνιστά ακραία προσβολή του «ανθρώπινου προσώπου» τους.

Αποτελεί δομικό πρόβλημα των κοινωνιών μας, αποτέλεσμα αλλά και μηχανισμό συντήρησης μιας ιστορικά συγκροτημένης ανισότητας ισχύος ανδρών και γυναικών, που «νομιμοποιεί» τις διακρίσεις εις βάρος των γυναικών και δημιουργεί το υπόβαθρο για την εκδήλωση βίαιων κατά των γυναικών συμπεριφορών. Αμφισβητεί ευθέως τη δημοκρατία και τον πολιτισμό μας, συνιστώντας φαινόμενο που ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΕΚΤΟ.

Η κατανόηση των μηχανισμών και διαδικασιών που (ανα)παράγουν τη βία κατά των γυναικών και η αναγνωρισιμότητα της (σε όλες της τις μορφές) αποτελούν το πρώτο βήμα για την αντιμετώπιση και εξάλειψη του φαινομένου. Αυτό όμως δεν αρκεί· όπως δεν αρκεί και η αναγνώριση του φαινομένου από τη διεθνή και την ελληνική έννομη τάξη (Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης και Ν. 4531/2018). Είναι αναγκαία η ενεργητική καταδίκη από τον καθένα και την καθεμιά μας κάθε μορφής βίας και προσβολής της αξιοπρέπειας των γυναικών.

Το Πανεπιστήμιό μας μπορεί να αποτελέσει παράδειγμα μιας κοινωνίας πολιτών στην οποία η σιωπή ενθαρρύνεται να σπάσει και η ανοχή είναι μηδενική.